

Arrest

nr. 53 058 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van respectievelijk Afghaanse en Russische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 27 september 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 28 september 1982.

Verzoekster verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 mei 1984.

Op 21 september 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Op 11 mei 2009

actualiseren verzoekers hun aanvraag. Op 12 augustus 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

" T., N. (...)

ook gekend bij onze diensten als: A., S. (...)

(...)

nationaliteit: Afghanistan

+ zijn echtgenote D., A. (: ...)

(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

+ hun dochter A., C. (...)

(...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen leggen een werkbeploofte voor A., S. (...) voor dd. 14.01.2009 opgesteld door M. K. (...) van het restaurant F. M. (...). Hiermee verwijzen betrokkenen indirect naar punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. De hierboven vermelde werkbeploofte kan niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bovendien hebben wij – na een grondige studie van het administratief dossier – moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene verliet na zijn eerste asielaanvraag, die hij indiende op 10.05.2007, het Belgisch grondgebied en verblijft pas sinds zijn tweede aanvraag, ingediend op 21.12.2007, ononderbroken in ons land. Dit houdt in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkenen – T., N. (...) en D., A. (...) – respectievelijk sinds 21.12.2007 en 10.05.2007 in België verblijven, attesten van inburgering voorleggen, Nederlandse les hebben gevolgd, zelf willen voorzien in hun levensonderhoud en getuigenverklaringen voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, alle elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in

België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat al deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkenen halen aan dat zij problemen hebben gekend in hun land van herkomst omwille van de ex-echtgenoot van betrokkene en omwille van de Tsjetsjeense ordediensten. Zij leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor problemen volstaat niet om als een grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Betrokken halen verder aan dat Tsjetsjeense burgers als tweederangsburgers worden beschouwd en dat zij overal in Rusland gediscrimineerd zouden worden. Zij halen verder aan dat het Propiska-systeem in Rusland nog steeds misbruikt wordt om bijvoorbeeld Tsjetsjenen het recht te ontfangen om zich ergens legaal te laten registreren. Dit element vormt echter evenmin een grond tot regularisatie aangezien betrokkenen deze bewering niet staven met de nodige bewijzen. Ook hier is het noodzakelijk dat betrokkenen ten minste een begin van bewijs leveren. Deze loutere beweringen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Betrokkenen verwijzen in de aanvraag eveneens naar punt 2.5 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en menen dat zij als gemengd koppel niet met elkaar mee kunnen gaan naar hun respectievelijke landen van herkomst. Betrokkenen trachten deze bewering te bewijzen aan de hand van een mail van de ambassade van Afghanistan dd. 14.01.2009 waarin wordt gesteld dat mevrouw Dadaeva zich niet naar Afghanistan kan begeven, zolang zij niet over een geldig paspoort beschikt. Dit document bewijst dus geenszins dat gezinshereniging met de heer T. (...) in Afghanistan onmogelijk zou zijn. Deze mail bewijst enkel dat betrokkene zich niet zonder paspoort naar Afghanistan kan begeven, hetgeen echter als normaal kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen gaat verder door te stellen dat mevrouw D. (...) niet aan een paspoort kan raken in België en dat zij bijgevolg niet met de heer T. (...) naar Afghanistan zou kunnen reizen, gelet op dezelfde mail dd. 14.01.2009 van de ambassade van Afghanistan. Betrokkene haalt aan dat zij geprobeerd heeft om een paspoort te bekomen in België op datum van 5 en 12 januari 2009, doch dat de Russische ambassade dit haar geweigerd heeft, zelfs op brutale wijze, hetgeen bevestigd zou kunnen worden door mevrouw I. R. (...) van de vzw Werkgroep Integratie Vluchtelingen. Ook heeft de advocaat van betrokkene een mail gestuurd naar de Russische ambassade op datum van 14.01.2009. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor van haar bewering dat de ambassade haar geen paspoort zou willen afleveren. De loutere bewering dat de ambassade haar geen paspoort wil afleveren, kan niet aanvaard worden als een geldig bewijs. Ook de mail die verzonden werd op 14 januari 2009 vormt geen bewijs dat de ambassade haar geen paspoort wil afleveren, doch enkel dat deze mail werd verstuurd. Het is aan betrokkene om zelf de nodige bewijzen aan te leveren, die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene heeft bovendien sinds de indiening van deze aanvraag nog meer dan een jaar de tijd gehad om verdere pogingen te doen om aan de nodige documenten te raken in België en om haar dossier verder aan te vullen. Betrokkene toont echter op geen enkele manier aan dat zij nog verder inspanningen heeft geleverd om een paspoort aan te vragen bij de Russische ambassade. Ook het feit dat mevrouw Ilse Rotsaert zou kunnen getuigen dat betrokkenen brutaal werden behandeld door de Russische ambassade kan niet weerhouden worden, aangezien het hier enkel gaat om een bron met een gesolliciteerd karakter. Betrokkenen halen aan dat hun kind van onbepaalde nationaliteit is en dat zij ook geen documenten zou kunnen verkrijgen om zich naar een ander land te begeven. Ook hier beperken betrokkenen zich tot loutere beweringen en staven zij deze bewering niet met enige bewijzen. Bijgevolg kan deze bewering niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Gelet op bovenstaande, kan de bewering dat mevrouw D. (...) de heer T. (...) niet zou kunnen vergezellen, bijgevolg niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ook halen betrokkenen aan dat de heer T. (...) niet naar Rusland zou kunnen gaan met mevrouw D. (...). Ook deze bewering wordt op enkele manier gestaafd met de nodige bewijzen en kan bijgevolg niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het feit dat de ambassade van Rusland geen antwoord zou gegeven hebben op de mail van 14.01.2009, vormt geenszins een bewijs dat gezinshereniging onmogelijk zou zijn. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat aan betrokkenen niet gevraagd wordt om terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel om het Schengen-grondgebied te verlaten. Zij tonen op geen enkele manier aan dat zij zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om hieraan gevolg te geven.

Betrokkenen halen aan dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM indien zij zouden worden opgesplitst. Gelet op bovenstaande opmerkingen is er echter geen sprake van een opsplitsing van het gezin. Het Bevel om het Grondgebied te Verlaten geldt immers voor het hele gezin. Betrokkenen kunnen zich samen buiten het Schengen-grondgebied begeven, waardoor geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Bijgevolg kan de vermelding van het artikel 8 EVRM niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Verder verwijst de advocaat van betrokkenen eveneens naar artikel 12 van het EVRM, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten en naar artikel 22 van de grondwet. De advocaat van betrokkenen beperkt zich echter tot het louter opsommen van deze artikels zonder hierbij de nodige bewijzen te leveren dat er sprake is van een schending van deze artikels. Opnieuw is het aan betrokkenen om hun beweringen te staven met de nodige bewijzen. Het louter aanhalen van deze artikels, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Meneer T. (...) diende een eerste asielaanvraag in op 10.05.2007. Op 25.06.2007 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten, hem diezelfde dag betekend, nadat de Duitse autoriteiten zich op 06.06.2007 akkoord hadden verklaard met een terugnameverzoek. Betrokkene werd naar Duitsland gebracht, maar keerde na enkele dagen naar België terug. Betrokkene diende op 21.12.2007 een tweede asielaanvraag in die op 17.12.2008 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook de asielaanvraag die mevrouw D. (...) indiende op 10.05.2007 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.12.2008. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 19.02.2009, en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar voor meneer T. (...) en 1 jaar en zeven maanden voor mevrouw D. (...) – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Aan verzoeker wordt tevens op 27 augustus 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is.

"(...) In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie-en Asielbeleid

de gemachtigde van de Minister van Migratie -en Asielbeleid

beslissing genomen op : 12.08.2010 meegedeeld op 27.08.2010

wordt aan T. N. (...), ook gekend als A. S. (...) geboren te (...), op (...) van Afghanistan nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 26.09.2010 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 17.12.2008

- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.02.2009. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land."

Op 27 augustus 2010 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*"In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en Asielbeleid de gemachtigde van de Minister van Migratie-en Asielbeleid
beslissing genomen op : 12.08.2010 meegedeeld op 27.08.2010 wordt aan D. A. (...) geboren te (...), op (...) van Rusland (Federatie van) nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 26.09.2010 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

REDEN VAN DE BESLISSING :

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 17.12.2008

- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.02.2009. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land."

Op 27 augustus 2010 wordt eveneens aan de minderjarige dochter van verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

*"In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie-en Asielbeleid de gemachtigde van de Minister van Migratie -en Asielbeleid
beslissing genomen op : 12.08.2010
meegedeeld op 27.08.2010 wordt aan A.C. (...) geboren te (...), op (...)*

van Rusland (Federatie van) nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 26.09.2010 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Malta, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

** De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).*

- Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 17.12.2008

- Betrokkenen maakten reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.02.2009. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal het land."

2. Over de rechtspleging

In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers *"de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen."*

Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de Vreemdelingenwet dient de vordering tot schorsing in een en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. De Raad stelt

vast dat verzoekers een verzoekschrift hebben ingediend met als opschrift “*verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*” Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat enkel een beroep tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de “*schending aan van het beginsel van de formele motiveringsverplichting, zoals veruitwendigd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 m.b.t. de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en schending van het rechtszekerheidsbeginsel.*”

3.1.1. Verzoekers gaan er in hun verzoekschrift van uit dat de buitengewone omstandigheden, die zij aangehaald hebben in de aanvraag, geleid hebben tot de ontvankelijkheid ervan. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing behept is met een contradictie, nu deze motieven aanvaard werden in de ontvankelijkheidsfase, doch diezelfde elementen niet aanvaard werden bij de gegrondheidsfase. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Verzoekers hebben in hun aanvraag de buitengewone omstandigheden uiteengezet, op grond waarvan zij de aanvraag tot machtiging van verblijf niet kunnen doen in de Belgische diplomatieke post in hun respectievelijke herkomstlanden.

Zij zetten wat dit betreft uiteen, zoals hierboven uitgelegd, dat zij zich noch naar het herkomstland van verzoekster, noch naar dat van verzoeker kunnen gaan, omdat telkens minstens één van hen in die hypothese geen paspoort kan krijgen, waardoor gezinshereniging met de andere verzoeker in elk van beide landen uitgesloten is.

Kennelijk werden deze motieven aanvaard, nu de aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Zodoende mogen verzoekers er redelijkerwijze van uit gaan dat hun motieven aangehaald om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, aanvaard werden.

Er zijn immers in casu geen andere redenen, d.w.z. redenen die verzoekers niet hebben vermeld in de aanvraag, te bedenken op grond waarvan de aanvraag ontvankelijk zou kunnen worden verklaard.

Venverende partij zet evenmin zelf uiteen waarom de aanvraag volgens haar ontvankelijk is.

Verwerende partij stelt wel dat, “hoewel betrokken niet aanhalen dat geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag tot bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend heeft de Staatssecretaris voor asiel en Migratiebeleid de heer Melchior Wathelet zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”

Daaronder gaat de beslissing verder met de uiteenzetting waarom, volgens verwerende partij verzoekers niet in aanmerking komen om te worden geregulariseerd op grond van deze vernietigde instructies.

Ook uit deze uiteenzetting kunnen motieven worden gevonden waarop de verwerende partij zich beroept om de aanvraag van verzoekers ontvankelijk te verklaren. Hun aanvraag werd zelfs niet ingediend, noch geactualiseerd in de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009, zodat ook in die zin geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn (voor zover het indienen van een regularisatie-aanvraag in deze periode inderdaad kan worden beschouwd als zijnde een “buitengewone omstandigheid”).

Daardoor mogen verzoekers er dan ook rechtmatig vanuit gaan dat de buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in het verzoekschrift, aanvaard werden.

Nochtans -worden deze door verzoekers aangehaalde motieven iets verderop in de bestreden door de verwerende partij afgewezen in het kader van de bespreking van de gegrondheid van de aanvraag. Daarin zet verwerende partij een aantal redenen uiteen, waarom volgens haar verzoekers in de aanvraag niet voldoende bewijzen voorleggen van de door hen beschreven situatie waarin zij zich bevinden.

Nochtans werden deze motieven reeds aanvaard door verwerende partij, aangezien zij net daarvoor in de bestreden beslissing de aanvraag ontvankelijk had verklaard op grond van geen andere motieven dan diegene die ook in het kader van de gegrondheid werden aangehaald door verzoekers.

Dit geldt temeer aangezien verzoekers uitlegden dat zij geen paspoort kon ontvangen vanwege de Russische ambassade, en zodoende als enige identiteitsdocumenten haar huwelijksakte en haar

geboorteakte kon voorleggen. De aanvraag van verzoekers werd niettemin ontvankelijk verklaard, hetgeen een aanvaarding impliceert van de door verzoekers ingeroepen problemen met de Russische ambassade.

De bestreden beslissing is dan ook intern contradictorisch, nu zij de argumentatie van verzoekers enerzijds aanvaardt en dus ook de daarin aangehaalde feiten, en op basis daarvan de aanvraag ontvankelijk verklaard, maar tegelijkertijd op basis van deze zelfde argumentatie van verzoekers de aanvraag niet gegrond acht.

Verzoekers hebben in hun aanvraag inderdaad uiteengezet dat de motieven ten gronde in casu dezelfde zijn als diegene die werden ingeroepen in het kader van de buitengewone omstandigheden.

Het klopt dat deze redenen, nl. die voor de ontvankelijkheid en die voor de gegrondheid, in principe los van elkaar moeten worden gezien. Aangezien in casu echter de ingeroepen motieven voor de ontvankelijkheid en voor de gegrondheid zodanig verknocht waren, hebben verzoekers dit onderscheid niet gemaakt. Het feit dat zij zich niet als gezin naar één van beide herkomstlanden konden gaan, belette hen enerzijds om er een aanvraag te doen in de respectievelijke Belgische diplomatieke posten, en anderzijds was dit een motief, op grond waarvan volgens de instructie van 26 maart 2009 een verblijfsmachtiging kon worden verkregen, m.a.w. een gegrondheidsmotief. In casu was er dus een onoverkomelijke overlapping van beide onderdelen van de aanvraag.

In casu impliceerde een ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag dus ook per se een positieve beslissing over de gegrondheid. De bestreden beslissing is in casu echter ontvankelijk doch ongegrond.

Zodoende schendt de bestreden beslissing de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze vervat ligt in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze verplichting heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. (RvV nr. 39.930 van 9 maart 2010).

In casu zet verwerende partij weliswaar uiteen op grond waarvan de bestreden beslissing ongegrond is, maar niet op grond waarvan zij ontvankelijk is.

Verwerende partij had minstens uiteen moeten zetten waarom de bestreden beslissing ontvankelijk is verklaard. Bij de explicitering van de redenen daarvoor had verwerende partij vervolgens geen andere mogelijkheid gehad dan de bestreden beslissing ook gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing schendt daarnaast ook het rechtszekerheidsbeginsel op grond waarvan de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

In casu konden verzoekers er redelijkerwijze van uit gaan dat, indien hun aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, dat deze in casu ook gegrond zou worden verklaard, aangezien dezelfde redenen worden aangehaald voor de ontvankelijkheid en de gegrondheid. De bestreden beslissing mist coherentie, nu zij intern contradictorisch is door op basis van dezelfde motieven e aanvraag enerzijds ontvankelijk maar anderzijds ongegrond te verklaren. Het eerste middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de grieven van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer op te merken dat de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf hier niet ter discussie staat: de aanvraag werd namelijk ontvankelijk verklaard. Met betrekking tot de ontvankelijkheid is in casu geen geschil. Het is verwerende partij desgevallend onduidelijk welk

belang verzoekers kunnen laten gelden met betrekking tot de ontvankelijkheidsfase van voornoemde aanvraag. Zij kunnen hier geen rechts vereist voordeel uithalen.

Bovendien omvat art. 9bis (en het oude art. 9, derde lid) van de wet van 15 december 1980 een dubbel onderzoek, zoals ook blijkt uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag' betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid." (RVV nr. 10.676 d.d. 28 april 2008).

Nu beide fases van het onderzoek kennelijk een andere probleemstelling onderzoeken, is het niet contradictorisch dat dezelfde argumenten in beide fases een andere uitkomst kunnen opleveren, met andere woorden, dat dezelfde argumenten kunnen leiden enerzijds tot de ontvankelijkheid van een aanvraag, doch niet afdoende zijn om een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te rechtvaardigen en desgevallend ongegrond wordt bevonden.

De bestreden beslissing geeft klaar en duidelijk aan waarom de aanvraag ongegrond werd verklaard, hetgeen niet betwist wordt door verzoekers. Een schending van de motiveringsverplichting wordt desgevallend niet aangetoond.

Verzoekers tonen niet aan waarom zij er redelijkerwijze van mochten uitgaan dat hun aanvraag, nu deze ontvankelijk werd bevonden, gegrond zou worden verklaard. Zoals hierboven vermeld, betreft het twee te onderscheiden fases in het onderzoek. Het rechtszekerheidsbeginsel werd hoegenaamd niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom verzoekers niet gemachtigd kunnen worden tot verblijf van meer dan drie maanden.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de

schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, hij deze machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager. In casu hebben verzoekers in hun aanvraag van 21 januari 2009 uiteengezet waarom ze geen identiteitsdocumenten kunnen voorleggen. Verzoekers stellen: *“Meneer A. (...) legt een fiche van burgerlijke stand voor die hij heeft verkregen van de Ambassade van Afghanistan, wat een bewijs is van zijn identiteit (stuk 1). Hij heeft eveneens een attest van samenstelling van gezin waarvan de authenticiteit wordt bevestigd door de Ambassade van Afghanistan (stuk 2). De identiteit van de eiser kan dus niet worden betwist en moet als bewezen worden beschouwd. Mevrouw D. (...) heeft een geboorteakte en huwelijksakte neergelegd in het kader van haar asielaanvraag zij kan geen ander identiteitsdocument verkrijgen van de vertegenwoordigers van de Russische overheden in België, die botweg hebben meegedeeld aan de eiseres, toen zij zich twee keer hebben aangeboden op de Ambassade op 5 januari en 12 januari 2009 dat zij geen paspoort kon krijgen en dat zij eerst in Rusland zou moeten verblijven gedurende vijf jaar vooraleer zij een paspoort zou kunnen krijgen. De eisers werden zeer onvriendelijk en zelfs brutaal behandeld door het personeel van de Russische ambassade. Mevrouw I. R. (...) van de VZW Werkgroep Integratie Vluchtelingen, die de eisers vergezelde bij een bezoek aan de Ambassade kan dit bevestigen. Dergelijke brutale behandeling is zeker en vast te verklaren door het feit dat Mevrouw D. (...) van Tsjetsjeense origine is. Tsjetsjeense burgers worden*

namelijk als tweederangsburgers beschouwd in Rusland en overal gediscrimineerd. De Russische ambassade heeft geweigerd om eender welk document af te leveren aan de eisers en daarom heeft de raadsman van de eisers een e-mail gestuurd naar de Ambassade om te vragen om te bevestigen dat Mevrouw D. (...) geen paspoort kan krijgen vooraleer ze gedurende vijf jaar in Rusland zou verblijven (stuk 8). Tot op heden is er geen antwoord gekomen op deze mail. Er werd hen tevens meegedeeld dat Meneer A. (...) niet naar Rusland zou kunnen gaan met Mevrouw D. (...) om zich daar met haar te vestigen. Gelet op de overduidelijke weigering van de Russische ambassade om eender welk document af te leveren aan de eisers, is op afdoende wijze aangetoond dat zij in België geen identiteitsdocument kan krijgen van de overheden van haar land van herkomst.”

Voorts voeren verzoekers buitengewone omstandigheden aan. Ook hier leggen verzoekers onder meer uit dat verzoekster in de onmogelijkheid is om een paspoort te verkrijgen van de overheden van haar land van herkomst, en dat zij zeker geen document zal krijgen voor haar minderjarig kind.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard werd. Bijgevolg meent de verwerende partij dat de verzoekende partij aan beide cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan heeft en voert de verwerende partij bijgevolg een onderzoek ten gronde uit. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt immers een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888). Daar de aanvraag ontvankelijk is spreekt de bestreden beslissing zich uit over de argumenten ten gronde die verzoekers hebben ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat verzoekers in hun aanvraag van 21 januari 2010 zelf aangeven dat ze dezelfde elementen ten gronde inroepen als deze die werden aangehaald als buitengewone omstandigheden. In hun aanvulling van 11 mei 2009 verwijzen verzoekers uitdrukkelijk naar punt 2.5 van de instructies van 19 juli 2009.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij terecht dat beide fasen van het onderzoek een andere probleemstelling onderzoeken en dat bepaalde argumenten kunnen leiden tot enerzijds de ontvankelijkheid van een aanvraag doch anderzijds niet afdoende zijn om een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te rechtvaardigen en desgevallend ongegrond worden bevonden.

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag van de verzoekende partij, meer bepaald met betrekking tot het ingeroepen punt 2.5 van de instructies van 19 juli 2009:

“Betrokkenen verwijzen in de aanvraag eveneens naar punt 2.5 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en menen dat zij als gemengd koppel niet met elkaar mee kunnen gaan naar hun respectievelijke landen van herkomst. Betrokkenen trachten deze bewering te bewijzen aan de hand van een mail van de ambassade van Afghanistan dd. 14.01.2009 waarin wordt gesteld dat mevrouw D. (...) zich niet naar Afghanistan kan begeven, zolang zij niet over een geldig paspoort beschikt. Dit document bewijst dus geenszins dat gezinshereniging met de heer T. (...) in Afghanistan onmogelijk zou zijn. Deze mail bewijst enkel dat betrokkene zich niet zonder paspoort naar Afghanistan kan begeven, hetgeen echter als normaal kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkenen gaat verder door te stellen dat mevrouw D. (...) niet aan een paspoort kan raken in België en dat zij bijgevolg niet met de heer T. (...) naar Afghanistan zou kunnen reizen, gelet op dezelfde mail dd. 14.01.2009 van de ambassade van Afghanistan. Betrokkene haalt aan dat zij geprobeerd heeft om een paspoort te bekomen in België op datum van 5 en 12 januari 2009, doch dat de Russische ambassade dit haar geweigerd heeft, zelfs op brutale wijze, hetgeen bevestigd zou

kunnen worden door mevrouw I. R. (...) van de vzw Werkgroep Integratie Vluchtelingen. Ook heeft de advocaat van betrokkene een mail gestuurd naar de Russische ambassade op datum van 14.01.2009. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor van haar bewering dat de ambassade haar geen paspoort zou willen afleveren. De loutere bewering dat de ambassade haar geen paspoort wil afleveren, kan niet aanvaard worden als een geldig bewijs. Ook de mail die verzonden werd op 14 januari 2009 vormt geen bewijs dat de ambassade haar geen paspoort wil afleveren, doch enkel dat deze mail werd verstuurd. Het is aan betrokkene om zelf de nodige bewijzen aan te leveren, die haar beweringen kunnen staven. Betrokkene heeft bovendien sinds de indiening van deze aanvraag nog meer dan een jaar de tijd gehad om verdere pogingen te doen om aan de nodige documenten te raken in België en om haar dossier verder aan te vullen. Betrokkene toont echter op geen enkele manier aan dat zij nog verder inspanningen heeft geleverd om een paspoort aan te vragen bij de Russische ambassade. Ook het feit dat mevrouw I. R. (...) zou kunnen getuigen dat betrokkenen brutaal werden behandeld door de Russische ambassade kan niet weerhouden worden, aangezien het hier enkel gaat om een bron met een gesolliciteerd karakter. Betrokkenen halen aan dat hun kind van onbepaalde nationaliteit is en dat zij ook geen documenten zou kunnen verkrijgen om zich naar een ander land te begeven. Ook hier beperken betrokkenen zich tot loutere beweringen en staven zij deze bewering niet met enige bewijzen. Bijgevolg kan deze bewering niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.”

In casu stelt zich de vraag naar de bewijswaarde van de aangebrachte stukken, die verzoekers aanvoeren om aan te tonen dat ze afkomstig zijn uit landen die in hun geval geen gezinshereniging toelaten. De Raad stelt vast dat de bewijswaarde van deze documenten in de ontvankelijkheidsfase door de verwerende partij aangenomen werd, daar de aanvraag ontvankelijk verklaard werd en verzoekers dezelfde documenten aangehaald hebben. Bijgevolg kan de verwerende partij in de bestreden beslissing met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag niet dienstig voorhouden dat verzoekers geen enkel bewijs bijbrengen voor hun bewering dat de ambassade geen paspoort zou willen afleveren, daar dezelfde argumentatie tot tweemaal toe in de ontvankelijkheidsfase aanvaard werd. De motivatie is tegenstrijdig.

Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing voeren verzoekers terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen werden in “*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid (...) dd. 12.08.2010*” en dus het gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing worden ook de tweede, derde en vierde bestreden beslissing vernietigd.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN